

080429 Femte söndagen i påsktiden

Ylva Rundberg

Femte söndagen i påsk för tre år sedan satt jag på den mycket skumpiga bussen mellan Ambo och Addis Abeba i Etiopien och många många av mina medresenärer hade ett palmblad knutet runt huvudet och tidigare på dagen hade palmbladen viftats med runt om i landet. På den femte efter påsk tillbaka här i Sverige är mitt palmblad torkat, en eternell snarare än något levande och Hosiannaropen som hör palmsöndagen till, har tonat ut. Idag knyter människor palmblad kring huvudet i Ambo och på tusen och åter tusen andra orter runt om i världen viftas det på palmblad, levande palmblad, tillsammans med att Hosianna ropen klingar– den ortodoxa kyrkan firar palmsöndag idag och vi går med stormsteg mot Kristi himmelfärd. Vi lever i en splittrad värld i en splittrad kyrka.

En kyrka som Jesus bad skulle vara ett så som han och Fadern är ett, vi är långt ifrån Jesus bön, för kyrkan, långt från Jesus intention, om enhet. En stor sorg, ett misslyckande för alla kristna, men sorgen över splittringen får vi inte låta ta överhanden, för vi är kallade att vara ett och då måste den kampen till enhet ske och det första och kanske viktigaste steget mot den enheten är gemenskapen i den helige Anden, det är en gemenskap som går över och bortom kyrkostrukturer och den enhet som vi är förlorade om vi förlorar. För det genom Andens ledning vi kan ana vägens riktning, det är med andens hjälp och kraft, som vi kan leva nära Gud. Det är varje kristens kallelse och borde vara varje kristens dröm.

Men hur kan viljan att leva nära Gud förverkligas, hur kan vi veta om vi leds av den heliga Anden, hur kan vi förstå om vi mer och mer formas till Jesus avbild? Bibeln innehåller inte ett litet enkelt krysstest, sådana som vi finner i veckotidningarna, där man kan kolla av om man lever nära Gud eller inte, utifrån hur många poäng ens kryss genererade. Men bibeln ger ändå klara anvisningar vad som är viktigt i ett liv nära Jesus. Det första och största är att leva efter hans bud, som Jesus själv sammanfattar i att vi ska älska Gud av hela vårt hjärta och hela vårt förstånd och vår nästa så som oss själva.

En enorm utmaning att älska, Gud till och börja med. Kanske möjligt för han har ändå skapat oss och gjort oss fri genom Jesus, så det känns ju som möjligt att älska honom, samtidigt, som det är riktigt riktigt svårt ibland, särskilt när livet inte är som man tänkt sig. Men inte nog med att vi ska älska Gud, vi ska också älska andra. En sak är det ju med alla dem man tycker om, men alla andra, det finns ju en förväntan att älska alla människor, även de som vi upplever som helt bäng, hur i hela världen kan det var möjligt? Är inte det nästan ett orimligt krav? Och sen kommer vi till det kanske allra allra svåraste att helt och fullt älska oss själv, medvetna om alla våra egna fel och brister, hur kan det vara möjligt, hur kan vi förmå det?

Och svaret på alla dessa frågor om hur vi ska kunna älska, oss själva med medvetenheten om att vi inte är perfekta, älska Gud fast han inte alltid visar sig så glasklart och inte heller gjort mitt liv till en räkmacka och älska alla knäppa, knasiga och ibland obegripliga människor vi möter, ja svaret är den helige Anden. För i oss själv, av egen kraft, kommer det verkligen inte gå, vi förmår det inte. Men om vi förmår att älska mer och mer jag då kan vi ana och förstå att den helige Anden verkar i oss, annars går det inte, det är en övermänsklig uppgift att älska alla människor och Gud, och det är därför vi behöver övermänsklig hjälp och det är ju just det den helige Anden är, en del av gudomen, en övermänsklig hjälpare som hjälper oss att älska.

Jesus ber för oss: bevara dem i ditt namn...så att de blir ett att leva i Anden gör vi enklast, inte enkelt, men enklast tillsammans, därför är det en stor sorg för alla kristna att kyrkan är splittrad, men splittringen till trots får vi tillhöra ett sammanhang en gemenskap. Det som för oss samman här idag är den heliga Anden, det som gör oss till en gemenskap är att vi fått del av samma Ande. Och det är bara i gemenskapen som vi har en möjlighet att växa i tro växa närmare och närmare Jesus. Det är i gemenskapen med andra som också lever i den heliga Anden, som vi kan formas. Därför har gemenskapen en funktion bortom det sociala och trevliga, det är i gemenskapen vi får dela brödet och vinet, det är i gemenskapen vi kan uttrycka vår kärlek, det är här, som vi kan blir ett, en familj, Guds familj, det är det som är Jesus bön för världen, det är det som vi i den här församlingen i kyrkans utkant är kallade till gemenskap med varandra och med Jesus i den heliga Anden. Så nästa gång du funderar om orkar jag ta mig till kyrkan idag, kanske frågan istället är hur kan jag leva utanför gemenskapen, den gemenskap som Jesus själv ber till Fadern, skall bevara från det onda. För lever vi i gemenskap så tillhör vi inte längre tillhör världen, utan tillhör Gud. Det är det som är den frihet aposteln predikar om, att inte längre vara bunden till världen utan att tillhöra honom.